

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№ 250 (750) • П'ятниця, 31 грудня 1993 року • Ціна договірна

БУДЬМО!

Нині ми з тобою, читачу, всенародно прощаємось зі Старим роком. Як відомо, про того, хто відійшов у вічність, говорять або добре, або — нічого. Краще — добре! Адже відусь Деб'яносто Третій був, якщо по правді, незлобивий. Збісно, під кінець старенький дуже здав. Усе просив ковбаси по два двадцять, погано спав, ночами зітхав і схилювався, спросоння кричав не своїм голосом: «Де моя грибни!» і клявся автокефальним нарквытком. Було, було! Але по празниках, як годиться, надіяв онуків прянками, а розсердившись, ні за дробовика, ані навіть за штахетину не хатався.

Тож мир йому!
А ми зустрічатимемо малога на ім'я Деб'яносто Четвертий. Яким він буде — чи варто гадати? Адже малога передбачити майже неможливо, ти це знаєш, читачу, у тебе самого є діти. Ось ти прокидаєшся зранку, а твій малий знаходить у постелі пір'їнку з подушки й радісно сповіщає: «О, це наш киячк засудив!» Ти йому пояснюєш, що киячк пір'я не носить, що це курячий пріоритет. А ввечері він знову знаходить пір'їнку. Ти питаєш: «Ну що — знову киячк засудив?» — «Ні». — «Чому?» — «Бо наш киячк рудий, а пір'їнка — біла!» — серйозно відповідає він. От і розмови з ним.
Краще — знаєте що? Назwijмо — у кого що є і в кого є куди. Назwijмо — і поможимо. Бо ми вже розучились говорити так, як належить говорити при дітях. І давайте нам'ятати одне: малий Деб'яносто Четвертий виросте таким, як ми захочемо. Якщо ми справді ще чогось на проку світі хочемо. Якщо ми це хочемо хотіти. Що б там не було і як би там не було — все залежить від нас. За це варто вистити. Щоб не говорити потім: і в кого воно отаке вдалось? І не кивати на сусідів...
Рости, малий, рости — добрим!
Будьмо!

... ЩОБ СОБАКА ГАВКАВ І КАРАВАН ПІШОВ

... Роки — як кроки. Тільки довші. Ала в головному різанці нема: чим більше прокрокував, тим менше залишилося. А оскільки люди роблять це коли асело, коли сумно, то й усвідомлення того, що рік минув незаротно, проявляється хіба що а прангенні підбиті якісь підсумки і набудувати поітрянйх звмків надій.

Держави — не люди. Вони прагнуть мірити свій сік тисячоліттями, століттями чн, прийнявши, десятиліттями, але й для них кожний рік — важливий. Звичайно, своїми адобутками і своїми прорахунками.

В Україні теж був 1993 рік. Але підбивати підсумки і при цьому не лаятись дуже важко. Бо якщо не брати до уваги людей, кому рік, що минув, припав прості життєві радости, акими не втішатися не можна, а тих небагатьох спритників, хто до України-еньки поставився, моа до мачухи, і обдирав П, як липку, вибивавчи власну кашку, то і 93-й став для переважної більшості народу роком втрачених можливостей та загублених надій, змішаних на виснажливу повсякденну боротьбу за акивання. А для держави цей рік став, на жаль, ще одвою відвою дискредитації самої ідеї незалежності — не як можливості мати свій герб, прапор, Преан-

дента чи посольства за кордоном, а як спроможності бути справним господарем на своїй землі. За таку незалежність Україна люди голосували, а мають те, що мають...

Саме тому, як на мене, довгий рік має стати акцією переломним, то принаймні зачинальним. І в політиці, і в головах, в економіці. Мо можна і жертвою, і благородно, попри все, штурмувати небеса духовності, але коли на землі задишались голодні діти і підземні потіми: і в кого воно отаке вдалось? І не кивати на сусідів...
Рости, малий, рости — добрим!
Будьмо!

(Закінчення на 2-й стор.)

...Щоб собака гавкав і караван пішов

(Прочаті на 1-й стор.)

Із зовнішньополітичним аспектом нашої незалежності все ніби-то не дуже й пов'язано: рік закінчується під апштабівськими облігаційними мотивами. Україна не втратила своє політичне обличчя в СНД, більше того — набула собі союзників серед інших держав-сусідок, які, апрошує, що Співдружність можна найкраще відкрити як економічний і взаємний механізм економічної співпраці. І що економічному та політичному тиску Росії в метюю більшої політичної інтеграції, за мовчазної угоди світового світоварства з такою роллю Росії, можна протиставити тільки спільно.

Складніше — з внутрішньою політикою. Минулий рік закінчився початком передавання маршфону, а отже, в 1994 році має бути покінчено з голою українською політично-владним парадоксом — усі політики нібито й порядні люди, а політика виходить несправедлива і неперіодична. Тож наступні автори для загальної добра мали б відбутися між консервативними і реформаторами, але дуже схоже, що з політичного гері і відсутні різні класи правлячої номенклатури, «грозної мішки» кримінального і напівкримінального характеру, котрі підтримують нібито невеличких кандидатів та представників різних політичних партій на збройованій забравленні, стрібно далеким від реалії буття. На жаль, 94-й цілком може стати роком остаточної ліквідації сил «демократії, лібералів», «націонал-демократії» тощо. Головно, позитивні попри всі ерідії не почали «гетеманів» кожний у своїй мотилі.

Чи можуть вибори загальні не відбутися? Як на мене, цілком. По-перше, коли це через політичну промову, чи то через неадекватність номенклатури в своїх силах чи то через масовий соціальний анбук влада ціде на надзвичайну. По-друге, коли через акційну проти авторів чи політичну злізати авторів зашляхати адвокати. Однакщо міром не стосується і парламентських, і президентських виборів.

Мають у 1994 році бут роз'язані й такі внутрішні політичні проблеми, як державний та адміністративно-територіальний устрій України. Бо від цього остаточно залежати, чи зможуть помирятися між собою Іван Степанович з Леонідом Макаровичем або їхні наступники. І яке місце у високому «тріо» займатиме глава уряду. І як бути з незалежною судовою владою, Конституційним судом. А поки що у нього рі перекочували всі «бюлові точки» суперечки між законодавчою і законодавчою владою: і помітно різне ставлення до Рад, інституту президентства, стратегії зовнішньої зброї та Чорноморського флоту, і остаточно визначення, кому кому бути в парламентській, президентській чи парламентсько-президентській республіці. Можливий і цілковитий анбук, коли всі ці питання роз'яснює нова Конституція України — це одя проблема нового року.

На цьому тлі, за умов хаосу, у нас можуть існувати й такі Жирновські. Але в нас він може бути не націоналістичного чи національно-шовіністичного забарвлення, а суто політичного, диктаторського характеру. В різних регіонах України спостерігається схильність до різних «націй», тому єдиним «фронтром» для Сходу і Заходу може бути той, хто скаже: «Досить хаосу! Й правду, від злочинців пересад

жано, зате наведу порядок, усіх нагодує, дасть і випаю». Загнаний, пановий, до себе зорядити: хто не хотів, щоб пось подібно стало? Багато хочуть, бо найстрашніше перед будь-якою диктатурою — це сподівання людей на те, що посадять не їх, а когось іншого...

94-й рік можливий і як початок реалізації нової економічної моделі, і як продовження винищеної. Марна справа — читати й пробувати знайти відмінності економічних програм більшовицьких претендентів на депутатський майданчик. Але гавка різниці востанок. По-перше, це два основних різновиди номенклатурного реформування, яке хотів б відбутися різні номенклатурні класи. Перший — відкрито латинізм-американський, коли мабутьно Україною правити б кілька сотень сімей, які, прикриваючись могутністю держави, вже пограбували основні б багатства (умовно: «і надали все мені»). Другий — покритковий латинізм-американський (умовно: «усі собі, але чимось

можна і поділитися, щоб не відірвали»). За такі шматки ті, хто останніми роками успішно і жадливо мався прихизувати.

По-друге, представники так званих нових «класів» чи середнього класу. Вони обстоюють або ліберальне (показе), або соціально-ліберальне реформування (з більшими еніковими в білі соціального захисту малолінійних і заредакти частина власності прагматично). Вони анімають альянсами економічного статусу щодо узаконення існуючих напівталів і проведення роздержавлення та приватизації.

По-третє, традиційні і лілі, і праї, які переконані, що не можна односторонньо проводити і реформи, і стабілізацію, а тому хочуть усе для початку жорстко алавною стабілізувати.

Отже, рі настали, і людьми авбрати, що їм марше а новій Україні. Й ж хоча нагадати читачам слова поета: Шебуршит молочий снег.

В меру ж а о марке

Метрут бідний чоловік

Лущий друг собачий.

А це побачити, щоб у рі Голубого Собака наше життя ніколи не характеризувалося від алігатора, поїданням алігатора благородного загра. Собака не винийний, що гавкає. Голубово — щоб караван пішов.

Володимир СКАЧКО, огадано

Бетменський харківський сивка, яку тіри місяці тому прабіди Менський зорядив, у невідомому чиніска не вів того біді (яко, яку «дану» йому підсуду); з ласкої руки когось убогаванька-несиміста на всю Україну розти-гавкалася безліччя інформація, що через економічну скруту всіх злізів у Мені розійшовся по всій Україні. Унікальна колекція підписів світу неспішила їнбувати. Зовсім Доброго закрити! Отака неспісна картинка. Хоча у Мені, що не дивля, то і жидий друженіст-спиробавний чині неспісний; у невідомому чиніска тіфрані дозволів неспісних збавились — безбидний, астордний, тирячий, а з якіи мавби, струсюха прилетіли тодісто...

Розсідати така мавба буд-якого неспісника, — доброті Генадій Зорядив, — Хитрощі неспісника не вів частині в пості. Може, матимуть більше оптимізму. Ми жидиво, проносмо попри всі негаради. І того чини бажимо.

Як менська свинка спростовує песимістів

Чернігівщина — не Менський зоопарк. Але ж у подібній несправданій безбидній ситуації б дикто бавий Голубий. Зовсім Доброго. Все, мавба, дожилися до ручки. Свої «співпартії» підписувати: голодомор-94 лаский.

А тин часом диво вже й збурюлося. Як Чернігівщина до «коєсної революції» 1990 року Ізиди, що мавло і кобелі у Київ та Москву, як «могда» диво просто і без втрет перових кавіти кушту-світлиту та м'ясо. У червні 1992 року на марші секте-ріа партійних організацій та перелікани Чернігівська перша секретар міськомучу КІПУ оголосив, що і серпня м'ясо та масло і м'ясо прода-влятиметься на списках і гіллях працівників. До січня м'ясо і масло і 200 грамів на місяць, одне слово, кавіти зуби на поліцію, а гроші на опаданнях! Старший Ізиди Чернігівського обласдорвідділу Микола Малиновський саме у ті дні був заслуженим обслугод на таворі похвалених м'ясо і масло, що в червні тріпши так побуде, то тріпши те, що в Поліції. Віз викладати діл профбідчання «Сондариїст». Говорив, що у нього зарплата маленька — 120 карбованців.

Тоді професійні мочалки, наче води у рі набрало. Гласності це не було. А тепер вже дозволено — то, будь ласка, поїдання на містину заграти настільки «прекрасні» мавулі чині і пошоруватися, як у всьому аляно невідомості Тільки Садни, кажуть, ду-

же мавба, що в м'ясо і масло і 200 грамів на місяць, одне слово, кавіти зуби на поліцію, а гроші на опаданнях! Старший Ізиди Чернігівського обласдорвідділу Микола Малиновський саме у ті дні був заслуженим обслугод на таворі похвалених м'ясо і масло, що в червні тріпши так побуде, то тріпши те, що в Поліції. Віз викладати діл профбідчання «Сондариїст». Говорив, що у нього зарплата маленька — 120 карбованців.

Тоді професійні мочалки, наче води у рі набрало. Гласності це не було. А тепер вже дозволено — то, будь ласка, поїдання на містину заграти настільки «прекрасні» мавулі чині і пошоруватися, як у всьому аляно невідомості Тільки Садни, кажуть, ду-

же мавба, що в м'ясо і масло і 200 грамів на місяць, одне слово, кавіти зуби на поліцію, а гроші на опаданнях! Старший Ізиди Чернігівського обласдорвідділу Микола Малиновський саме у ті дні був заслуженим обслугод на таворі похвалених м'ясо і масло, що в червні тріпши так побуде, то тріпши те, що в Поліції. Віз викладати діл профбідчання «Сондариїст». Говорив, що у нього зарплата маленька — 120 карбованців.

Сергій ПАВЛЕНКО, Чернівці.

Протягом цього року у засобах масової інформації згадувалося ім'я Володимира Тимофійовича. Казали, що він рітні критик, укусий. Діагноз, розбавляючи, неперевірливий. І новий ледве не став найважливішою рисовою концепцією реформи в Україні. Не субидило. І без жакко залишив уряд.

— Володимире Тимофійовичу, поговоримо не про показники економіки, а про людину. Новий рік і Різдво, як не жакко. То яку ж яліну справляла для себе Україна?

— Як на мене, то яліну вибраних не народ, а урочи Леоніда Кучми. Це його сподівання Кома на Зятівського. Яліну кіркую, якщо жакко сьгає різня інфляції. А що ставити — не скажу, бо з командно-адміністративного лісу.

— Це зараз називають державним регулюванням. Хіба не чули?

— Чує, але вірою. У Латвії та Естонії, де інфляційні ріни вже не перевищують західнонімецьких, йдеться, справді, про державне регулювання за змістом і формою, а у нас, судячи з яліни, ідея єдина — поїдання ледіни на ціни, на зарплати. Це же не іграшки. І хоч ялінка ще не дрова, проте

Ще не дрова,

якби не ялінка. На жаль, ці уряд Кучми і уряд Кучми Зятівського не протистояли різноінфляції. Більше того, своїми хитрими рішеннями збурювали негативні процеси, а вона, інфляція, з звичайним податком на доходи споживачів. Тим часом, подужати інфляцію злізати тільки розумне державне регулювання, а не особисті державні поредаді. Звісно, хоча зматіти з призначення, а не з засліпаними інфляції, яку нас. Буд-

який уряд нас забезпечити жерств убою обмив власної на терду валути від експортерів і аляно сподівання на експорт своєї країни. Будь-який уряд мавляти вірничим стільки кавіти, аляно іні одержав від них Зрештою, будь-який уряд астанюлює кредитні ставки, ні перекривають рієнь інфляції. Будь-який, проте не український уряд. Черета та жакко яліни не відноду кодуко, кетсько кіноміюваню.

ВІДЕНСЬКИЙ БАЛ ПО-КИЇВСЬКИ

K.C

На замовлення французьких фірм з лісорозсадників Лув'юко-го, Володимир-Волинського та Маневичського держдержлісові Волині відправлено понад 20 тисяч штук сріблястих ялинок. За кожне деревце французи платять нам по 2,1 долара. Викопують ялинки з корінням, загортають його у пакети, а тоді відправляють. Справа в тім, що після різдвяних свят ці ялинки, які прикрашали оселі, не викладають на вулицю, як це робиться у нас, а висаджують у вікнірний ґрунт. Може, кожен би варто почитати такої хазяйновитості?

Волынська область.

Фейлетон

ЧИ ВАРТО МІНЯТИ «УКРАЇНСЬКИЙ

часів застою, а тепер, за реформ, привозять лише чергові підвищення цін. Або — якось викручуватись, аби яє підвести діточок батьків-оптимістів.

[illegible]

Необхідність голосувати на бар'єрних виборах саме так, як всім радить. Небадь скарскається від участі в політичній боротьбі, притулює до жорстко зосереджених людей, а лексикон яких весь час повторювалися знайомі слова: «Політика» і «бізнес». Подумки зливаючи в документах, старий зрозумів, що вийшов зняйденю. Згодом було закладено і харчів: на базарі вдалося придбати шмат сала, якийши селюксові фізичні марки за кілометри (на що тільки не підуть зельові).

[illegible]

